

The Solarians

Norman Spinrad

Download now

Read Online →

The Solarians

Norman Spinrad

The Solarians Norman Spinrad

For three hundred years the Solarians had isolated themselves from the galaxy with the promise to reappear one day to bring human victory. Now, with the very existence of the human race at stake in a war with the machine-like beings of the computer worlds, they re-emerged with a completely new social order. They possessed strange talents, such as telepathy and total recall. And they had an ingenious strategy for defeating the Duglaars.

From the beginning, Jay Palmer had sensed their "otherness" but he had to accept them and their plan of surrendering earth to the merciless, computer-like Duglaars--it was the only hope left.

The Solarians Details

Date : Published 1979 by Sphere Books Limited (first published 1966)

ISBN : 9780722180853

Author : Norman Spinrad

Format : Paperback 191 pages

Genre : Science Fiction, Fiction, Novels

 [Download The Solarians ...pdf](#)

 [Read Online The Solarians ...pdf](#)

Download and Read Free Online The Solarians Norman Spinrad

From Reader Review The Solarians for online ebook

Thomas says

A classic of its kind and time.

Iset says

I have to say, I really enjoyed this re-read of a cult classic sci-fi short story from 1966. I'm a nerd who happens to be the child of nerds, you see, who back in the 60s and 70s collected together a veritable library of sci-fi and fantasy books which, as a child, I perused with wide-eyed eagerness. *The Solarians* was one such book that stood out in my mind. It was written by Norman Spinrad; later giant of sci-fi and even writer for *Star Trek* (yes, the original series) and he's still kicking them out today like a boss. But *The Solarians* was his very first book.

So is it any good then? Yes, and no. I should explain this statement. The language is pretty functional and pedestrian, the story makes use of sci-fi tropes common to the era in which it was written, and the world-building and antagonists (and even, possibly, the protagonists) are rather thinly sketched. None of that really matters, however.

For one, the book is a pleasure to read as a historical artefact. There's nothing quite so enlightening as looking back on what people in the past guessed the future would be like. Spinrad, quite correctly, envisioned the enormous importance of computers, but didn't foresee touchscreens or digital media. The bright new society represented in the Solarians themselves is clearly a direct product of 1960s communes and free love and the family unit is obsolete.

More importantly, there are two amazing things about this book. First, the Nine Planets drink. I love the idea of this drink. There ought to be a cocktail recipe somewhere on the internet of it. If you're reading this, Mr. Spinrad, give the fans the Nine Planets drink we want! Second - it doesn't really matter that the Confederation implausibly gives up all notion of ingenuity in military tactics, something no commander worth their salt would endorse. The setting, and even the plot, is really just the vehicle for an observation that Spinrad gets very, *very* right. And that is the imperative that Humanity's future is out there, that Earth, 'home', is something that despite our fondest urges, we are going to have to leave behind. The cradle is a peerless paragon of beauty, but we confront what awaits us, to progress and evolve and forge our future, the only path is ahead. It's a truism even today, and what we're all working towards. Wonderful insight. Good job, Mr. Spinrad.

Jean Corbel says

un classique dont le thème même a mal vieilli (l'intelligence émotionnelle est passée par là...). Mais le traitement est du grand Spinrad...

Derek says

Very talky: the characters tended to get into expository conversations to explain their war, their culture, their enemy, their technology, and their plan (sometimes in hindsight). This in combination with a resolution that was telegraphed from the very beginning made it hard for me to justify finishing it.

Crystal Starr Light says

\$2.99 for ebook? Eh, why not!

Radu Harabula says

Începem cu o b?t?lie spatial? între flota uman? ?i cea a Doogilor (rasa duglaari) ?i te face sa crezi ca vom avea un hard SF în toat? regula. R?zboiul este controlat de computere, iar comandan?ii militari nu au nici permisiunea ?i nici curajul (hai c? poate curaj ar avea) de a efectua ac?iuni îndr?zne?e ?i riscante. Omenirea pierde încet-încet r?zboiul, sistemele colonizate de oameni (vreo dou? sute de planete) cad pe rând în mâinile Doogilor care le colonizeaz? în stilul duglaari (închiderea oamenilor în rezerva?ii total izolate ?i ... *descurca?i-va singuri*).

Duglaari, o ras? mai veche, mai numeroas?, ?i cu un semnificativ avans fa?? de noi, cu care nu se poate negocia. Mai multi, mai rapizi, mai dota?i, st?pâni?i de un impuls paranoic de a-?i distruge adversarul adic?, rasa uman?. Doogii sunt fundamental logici; oamenii sunt ilogici sau, mai curând, alogici.

Dar exist? o legenda str?veche, *F?g?duin?a* (Spinrad, nu? :).

Fort?rea?a Sol, cum e denumit sistemul solar (aflat undeva la marginea universului cunoscut, departe de ostilit??i), nu a mai dat nici un semn de viat? de mai bine de 300 de ani dup? ce s-a retras din r?zboi iar legenda spune c? cei din sistemul solar s-au retras pentru a construi o fort?rea?? inexpugnabil? ?i, la momentul potrivit, vor reveni ?i vor distruge inamicul.

Si da, apare o nav? a solarienilor, adic? din Fort?rea?a Sol, ?i la sediul Comandamentului Militar Unificat (societatea uman? era cvasi militarizat?) ajung sase solarieni cat se poate de obi?nui?i, dar care aveau totu?i ceva special (telepatie).

Jay Palmer, comandantul flotei umane din b?t?lia de la începutul c?r?ii este invitat la Adunarea General? a Comandan?ilor (tot felul de generali care mai de care mai înstela?i) la insistentele lui Lingo, comandantul delega?iei solariene care vroia un ofi?er de front.

Solarienii, care puteau exercita si control mental, vin cu propunere de a aplica o stratagem? prin care ei împreun? cu Palmer s? se fac? c? predau umanitatea necondi?ionat Doogilor ca s? ajung? în inima imperiului inamic.

Ajung în inima dementei care se numeste Imperiul Duglaari, cel intemeiat în urma cu mai bine de un mileniu de un dictator absolut, care a construit un computer care guverneaza tot si care este programat / setat la nivel de obiective de Kor, un Doog care este ales de computer. Computerul e Imperiul, imperiul e un computer, computerul alege Korul si acesta programeaza computerul. Dementia maxima...

Imperiul Duglaari nu se afla de partea vie?ii; era un agent al neantului, al mor?ii care vrea sa distruaga orice inseamna viata, orice inseamna altceva. E o forma de nebunie maxima a ceea ce inseamna viata

inteligenta/rationala.

Câteva concepte foarte interesante pe care le pune în discuție Spinrad aici:

- mintea omenească e cel mai bun computer - pare că trage aici un semnal de alarmă privind prea marea încredere în computere care ar rigidiza/ anchiloza gândirea umană și riscul folosirii lor ar fi mai mare decât cel al folosirii minții umane pe post de computer. În Fortrea Sol asta au făcut în ultimii 300 de ani, au explorat și dezvoltat capacitățile minții umane.
- modul în care se vor transforma relațiile sociale în viitor; solarienii au transformat într-un mod foarte special aceste relații față de ceea ce știm noi, iar dacă ar fi un susținător habotnic al familiei tradiționale (ce tot e referendumul azi :)) ar zice că sunt promiscue, ceva de genul swing - hedonisti degenerați, asta e termenul folosit. În Sol unitatea de bază nu mai e familia (cu extensiile ei, statul național sau rasa) ci Grupul Organic (cum sunt cei șase) adică un grup de oameni diferiți cu talente diferite (telepați, computer uman de navigație, computer uman pentru strategie, enciclopedie ambulantă umană, liant empatic uman). Și astfel nu mai avem familii în sensul tradițional, grupuri bazate pe diverse similarități, stat, rase etc ci ceva dus la un nivel superior. Civilizația e întemeiată pe o bază total diferită de a noastră - asta au făcut în Fortrea Sol în ultimii 300 ani : au schimbat bazele civilizației
- Palmer mai are și sindromul Țăla cu *"Noi aici la porțile galaxiei am stat cu pieptul dezvelit împotriva dușmanului. Și voi acolo în Fortrea Sol ce ați făcut? V-ați construit catedrale (ale minții și sufletului)? Ca noi ne-am sacrificat..."* Sună cunoscut? Turci vs catedrale, pârjolim holdele, otrăvim fântânile, ne ascundem în pături :)
- Palmer este ridicat la gradul de general, numit Ambasador extraordinar pe lângă misiunea solarienilor și trimis împreună cu aceștia într-o misiune nebună către Doogi, simulând predarea umanității și astfel să pătrundă în inima societății Duglaari și să... încheie războiul, nu prea e clar cum. Increderea în ceilalți, în Solarieni, care i se cer lui Palmer, e ca pariul Țăla al lui Pascal: *"trebuie să crezi: că dacă există, ai de castigat totul; dacă nu există, nu ai de pierdut nimic"*

Solarienii fac un targ cu Doogii în care pretind că predau Confederația în schimbul Fortreței Sol (Palmer se simte trădat maxim), dar totul nu e decât o stratagemă care să pară cât mai credibilă pentru doogi astfel încât aceștia să atace cu forță covârșitoare Fortrea Sol.

Se întorc în Fortrea Sol și Palmer are sentimentul de întoarcere acasă... fac un tur al sistemului solar ca să își ia rama bună.

Prilej de a face o descriere extrem de frumoasă a ceea ce înseamnă acesta: Saturn - doar 3 planete din galaxia cunoscută au inele; Titan - unul din puținii sateliți cu atmosferă; Marte și canalele lui; imensitatea lui Jupiter; Pământul, căminul ancestral, acasă ... cred că cea mai frumoasă descriere a Pământului citită de mine într-o carte SF.

Omul e mai important decât orice planetă, chiar decât această planetă albastră. Să salvezi omenirea sacrificând Pământul, să salvezi omul dând la schimb un oarecare mic punct albastru de undeva de pe lângă o mică stea galbenă de pe undeva de la marginea galaxiei. Oarecare?

Apar Doogii și operațiunea lor chirurgicală de distrugere sistematică a tot ce înseamnă planetă, satelit, asteroid posibil a fi locuit/locuibil. O simfonie a distrugerii. Este moartea înșurubită. O moarte logică, 100% eficientă. Așa cum am avut cea mai frumoasă descriere a sistemului solar și a Pământului, tot așa acum avem parte de cea mai oribilă și inexorabilă distrugere a acestuia. Și Sol se transformă în nova și înghite tot, inclusiv flota Doogilor care concentraseră în această operațiune cvasi totalitatea forțelor lor.

E o moarte care înghite tot dar care lasă omenirea - acolo departe în galaxie, departe de acel acasă care a fost Pământul - să mergă mai departe și să aibă șansa de a renaște.

Acum acasă e pretutindeni.

Acum războiul a fost încheiat, nimic nu ne mai ține, ne putem înălța.

Copil?ria s-a terminat prin spulberarea mitului salvatorului care era Fort?rea?a Sol, care ar veni s? ne salveze sau s? ne aduc? cadoul salv?rii.

Acum Mos Cr?ciun nu mai exist? si trebuie s? ne apucam de treaba ca ni?te oameni mari si responsabili ce suntem. S? trecem la etapa urm?toare pentru ca suntem o ras? matur?.

E un alt fel de *Sfâr?itul Copil?riei*, nu printr-o chestie transcendental?, ci prin mitul Pas?rii Phoenix: leag?nul omenirii, sistemul Sol, f?cut scum pentru ca omenirea s? renasc?.

Una dintre cele mai emo?ionante c?r?i despre P?mânt si despre moartea lui care inseamn? rena?tere.

De patru stele prin emo?iile pe care le transmite. Pline de regrete dar si de speran??. Mitul Pas?rii Phoenix la scar? galactic?.

... si vreme(a) e ca sa citim

Carlo Cattivelli says

Il romanzo d'esordio di un venticinquenne a metà degli anni Sessanta: si spiegano in questa maniera con facilità le ingenuità nella costruzione della storia e gli sbandamenti idealistici che caratterizzano un libro che offre comunque un discreto intrattenimento contraddistinto da alcuni spunti brillanti. La Confederazione dei mondi abitati dagli umani sta combattendo un conflitto secolare e perdente contro i feroci Duglaari riponendo l'unica speranza nel sistema solare originario (cioè il nostro) che si è da un paio di secoli come estraniato dall'alleanza (nonché dalla lotta). Quando una piccola nave terrestre compare sostenendo di avere la chiave per la vittoria, sorgono spontanei i sospetti, ma allo striminzito equipaggio di sei persone viene concesso di provare un abboccamento col nemico. Li accompagna Palmer, comandante di flotta all'inizio dubbioso e poi sempre più affascinato dai compagni di viaggio e dal loro modo di vivere: il gruppetto giunge infine a sfidare i Dug a casa loro per trascinarseli quindi dietro fino al Sole in una conclusione che si intuisce già parecchi capitoli prima. Il finale un po' telefonato appartiene al numero delle ingenuità sopra accennate assieme ai peana invero esagerati alla razza umana e a qualche eccesso nell'uso dei punti esclamativi (il che fa pensare che, almeno nelle intenzioni, l'opera fosse rivolta a un pubblico giovanile): sull'altro piatto della bilancia c'è però una visione molto 'umanista' del futuro, con il suggerimento che l'uomo deve fare più affidamento sulle proprie risorse nascoste che sulle macchine. Così le ostilità contro i Duglaari (che si rivelano essere una sorta di Vulcaniani che hanno volto la razionalità in ferocia) sono in pratica una guerra di posizione dominata dai computers e la soluzione proposta dai Solari è invece del tutto psicologica: d'altra parte, la loro nave è del tutto priva di cervelli elettronici, il che consente al libro di affrontare con meno difficoltà il gap tecnologico del mezzo secolo trascorso dalla prima pubblicazione. Interessante è anche il tipo di civiltà che Spinrad immagina per la Terra e per i pianeti a essa vicini, in cui l'empatia e le affinità elettive hanno rimpiazzato le strutture sociali imposte dall'esterno; è però inquietante il processo attraverso il quale si è approdati a una simile conquista.

Josée Lepire says

Le texte souffre de la traduction Marabout SF.

Sinon, l'histoire est intéressante, tout comme les rebondissements. Certains éléments placés pour provoquer la réflexion ont mal vieilli. Même si nos moeurs n'ont pas tant changé, la dualité logique-émotion, tout comme la défense - quoique faible - du couple ouvert a une odeur un peu hippie.

Les scènes de batailles galactiques sont ingénieuses et repose sur une logique que l'auteur applique avec cohérence.

Enfin, les Solariens s'expriment avec un peu trop de condescendance, trop de paternalisme, et cela diminue

notre sympathie envers eux. On se surprend que le personnage principal ne leur lance pas un poing au visage! Aussi, le texte aurait pu être plus long, pour étoffer un peu mieux les changements psychologiques qui adviennent sur un certain temps, oui, mais rapidement tout de même au plan narratif. Cela crée une certaine dissonance.

Nicolas says

Ce roman est donc une oeuvre de Spinrad (le seul, l'unique) et, je crois, l'un de ces premiers romans. Malgré quelques légers détails assez datés, on sent tout le talent de Spinrad émerger, et sa distance vis-à-vis de ce genre, pourtant respectable.

L'histoire ? elle est simple : l'humanité est menacée par de méchants aliens, est sera sauvée par les solariens (ceux du système solaire) à un prix ... assez important. Sans y aller par quatre chemins, je dirai que, malgré ses défauts, c'est un roman qui mérite largement plus qu'une lecture, tant Spinrad réussit à faire monter une tension dramatique alors qu'il ne se passe finalement pas grand chose.

Finallement, ce roman tient bien plus de la psychologie d'huis clos que du space-opera, alors précisément que Spinrad place son roman dans ce genre, ce qui est assez surprenant. Difficile d'en dire plus sans déflorer l'intrigue, je vous laisse donc lire.

Xabi1990 says

4/10. Media de los 4 libros leídos del autor : 4/10

De los libros suyos que he leído salvo "Agente del Caos", con un 7/10. El resto, olvidables.

Benoît says

Its themes of logic and organic social organisation recall Heinlein, and Spinrad shows good intentions and application, but he wastes his talents with the story: a quite ridiculous space opera, you understand how it's going to end thousands of kilometers before the main character.

Ubik 2.0 says

aggiornamento vecchio libro letto chissà quando

Fred says

Solarians is a nice first novel from Spinrad. This is the kind of novel that wants to be experimental but to get published some standard conventions were still followed. Hero, conflict, victory, standard stuff. But Spinrad managed to slip in some "idea" content such as sexual mores, utopian ideals, and the most interesting part of the book, the role of logic and technology in future development. How wonderful for a piece of genre sf to have a premise of the dehumanizing aspects of technology. The 4 stars are more for the ideas than the actual

---

writing: the narrator couldn't be dumber and the plotting is fairly pedestrian. This is the first novel I've read of Spinrad and I look forward to the rest.

Alexandra-nicoleta Firica says

To learn about people from a SF novel was surprising to me. I did not expect this. At least not at this level. One of the best quotes from the book, which really touched me: "I think that one of the most vital and yet most perverse needs of human beings is their need to be judged, their need to know others' opinions"

V.W. Singer says

First, not every book has to be a masterpiece to deserve a good rating. Second, it is a mistake to read a book without some consideration of the period in which it was written.

However having said that, "The Solarians" is well worth reading. First of all, the settings and characters are, in my opinion, deliberate exaggerations, almost caricatures used to make the author's point. Also interesting is that this is Norman Spinrad's first novel.

[Warning - possible spoilers]

First the setting. Man has spread out into space. They meet an alien species, the Duglaari, and a territorial war breaks out. In response, mankind becomes increasingly militarised and organised in a strict military war economy and society. And they are loosing.

But the birthplace of Humankind, the Sol system, has closed itself off from the rest of mankind using advanced technology without any explanation. Increasingly desperate, rumours and almost legends spread that the "Solarians" are working on a superweapon, one that will defeat the Duglaari permanently.

[Much bigger spoilers]

The Story:

Finally, a single ship from Earth comes out from the Sol system, and everyone waits breathlessly for their saviours to arrive. But the Solarians are strange. They wear no uniforms, and seem to rely upon human capabilities rather than technology. Worse still, they bring no weapon with them. Instead, they declare that they intend to negotiate with the Duglaari. They allow a single non-Solarian to go along. Commander Palmer is selected. To reveal any more would be spoil the book.

But an important theme of the book is the controlling, militaristic culture of the colonial humans. Disturbingly, it becomes obvious that it is not all that different from that of the bat-like Duglaari. The contrast with the humanistic Solarians is stark, as if they were spawned from a different history and culture. Which, as the story will reveal, is not too far from the truth.

There is action, intrigue, massive betrayal, and a satisfying conclusion. Taken at face value, the book looks like a 60's SF film, but it holds surprising depths for those willing to postpone their sneers and giggles and let the author tell his story.

Give it a try.
